

gást választjuk kiindulópontként a marlowe-i személyiség magyarázatához, következő lépésként akkor is a magányhoz jutunk. Ennek árnyékában Marlowe is csak az értékek és célok égboltján tájékozódási pontot keresve adhat értelmet átmeneti létezésének.

Üzenete szerint a világ romlott. Erkölcs csak kivételként, személyes magatartásként létezik. A következősen etikus ember független státust feltételez: nem uralkodhatnak rajta, és ő sem birtokolhat semmit vagy másokat. Ezért kell Marlowe-nak a nőt és a pénzt, a világ két nagy csábítását visszautasítania.

Így azután ő a legvalószínűtlenebb egy különben a valóságra emlékeztető környezetben. Valószínűtlen mint reális személy, de nagyon is valóságos mint erkölcsi üzenet. Azt ígéri, hogy jónak lenni jó, szép és felemelő ebben a „*furcsa, korrupt világban*”, amelyben biztos, hogy minden, de talán nem mindenki megvásárolható.

HOSSZÚ ÁLOM. Magvető, 1977 (Lengyel Péter)
 KEDVESEM, ISTEN VELED! Magvető, 1971 (Molnár Miklós)
 A MAGAS ABLAK. Magvető, 1969 (Gy. Szentkláray Olga)
 ASSZONY A TÓBAN. Magvető, 1988 (Gy. Szentkláray Olga)
 A KICSI NŐVÉR. Magvető, 1968 (Feleki Kovács Klára)
 ELKÉSTÉL, TERRY! Szukits, 2002 (Papp Zoltán)
 VISSZAJÁTSZÁS. Interpress, 1987 (Szentgyörgyi József)

Falcsik Mari

ANYÁM

hisz láttam én – vagy álmodtam lehet –
 a nagyanyámat nagyapám felett
 ahogy rárogyan *jaj szegény uram*
 anyám a vesztes nézi komoran
 aztán a sírnál mint az özvegyek
 kilép rögtön dob könnye nem pereg

később a torban gazdag asztalok
 fölött nagyanyám hangja átcsobog
 olykor felcsuklik: *az én bánatom!*
 az ő bánata mondja szárazon
 anyám – az meg csak bólogat szegény
 s mesél: hangjában olvadt sütemény

REMÉNY

mi történik? apró zöld virágok
pöndörödnek meg valami ének
kél a kertben – hova lett az árnyék?
hol van a sár? mik ezek a fények?

szél kiabál kupolás magasból
hörren a rém fut vele az ördög
anyjuk hasán kinn a meleg ólban
mocognak az ázott kutyakölykök

ALKALMI

nahát az ötven
pedig én lassan jöttem

lépésben mérve
kezdetben évről évre

az ember feljő
s harminctól ott a lejtő

onnan már csúszda
mintha valami húzna:

meglők a negyven
sikerül nem kiesnem

s röpít az ötven
körül a baljós ködben –

szabályos röpte:
a kő lábamhoz kötve

mit hát a könnyek
lefele sokkal könnyebb

Bódis Kriszta

NYOLCADIK PART: KATHERINE MANSFIELD

Részlet egy versfolyamból

Szeretném ha látnád a partot
az ösvényt a lézengő lányokat
mellettük sétálok el zsenge palánták
följük hajlok a széles pálmaágak
kalapja ananászillatú és agavék
halott virágtörzse dőf az égig
nem tudom lerajzolni
de akarok-e mást mint a talányt?

Föl akarom kelteni benned a vágyat
miközben mégsem hiszem hogy
ez volna az egyetlen mi idecsal
sőt azt sem tudom hogy akarlak-e
idehívni az elviselhetetlen sárga fénybe
ahol sem kívánság sem munka sem öröm
csak a hiány oxigénadóssága

Azt is írtam már hogy „légy szabad
ami veled történik engem nem érint
nem függök tőled és nem tudsz megrendíteni
ne kínozz hamis nyomasztó leveleiddel”
melyek felszíne akár a kocsonya remeg
s úgy szűrődnek rajtam át mérgezón
mint sejtmembránon a gyógyszerek

Meg kellene halnom
vagy láthatatlanná válni
mint a planktonok falán
ki-be járó víz
és különösképp csillámlani kéne
áramolva a kopoltyúhámokon
hogy te minden dologban könnyed
és szabad lehess

Tudtam rólad
s ebbe néha minden beletartozott
ami most csak körvonal
mert belőlem más

nem maradt csak az író és ne zavard fel
immár személyes énem
mert kevesebb vagy nekem
mint bárki a világon púpos árnyékkoddal együtt
ahogy a parti ösvényen ez a macska itt
amelyik sosem fut egyenesen
kerülgeti a fűcsomókat
a fölfordított ladikok alá surran
de mancsa sosem éri a földet
mintha attól tartana követik
egyszóval hallgass végre és ne veszítsd el
arányérzékedet
mert ez mindkettőnket tönkre fog tenni
váljunk el mint férfi a férfitől

PS:
melegen kell öltöznöd
és nem folyton kekszet enni
kerül amibe kerül

Fisli Éva

ÚRNŐ ÍR

Margaret Atwood verseihez

*„Kezdetben voltak a betűk, és én így szóltam: »úr ír.«”
(Karinthy Frigyes)*

1. Nem a tárgy, hanem a nézőpont

Isten bocsássa meg, Flush jutott eszembe; Barret-Browning spánielje, vagyis hát *Woolf* bozontos kutya képében. Egy költőházasság kutyaperspektívából; a világ különféle érzékelései egymás mellett. Mindaz, amiről tudunk, tudhatunk és tudhatnánk a csahos indulattól a szelíd törleszkedésig. És tovább.

2. Háló

A mítosz Northrop Frye szerint „nem azért van, hogy leírjon, hanem hogy magába foglaljon egy adott helyzetet olyan módon, hogy jelentőségét ne korlátozza arra a helyzetre. Igazsága a szerkezetén belül van, nem pedig kívül”. A mítosz tehát *variáció*, az írók pedig mindegyre kultúrájuk központi mítoszait szövik újra. E művelet a lehetséges világok felragyogtatása,